

Kruiwagen-moment

Twee jongens spelen met een kruiwagen. De een zit er in, de andere rijdt hem rond. Rondjes draaien op het trainingsveld, proberen hem eruit te kieperen. Dat is lachen, en het is lekker om zo te kunnen dollen. Totdat de trainer ingrijpt.

Arjen Siegmann

De trainer heeft wel eens een ongeluk meegeemaakt met hetzelfde spelletje. Twee vrienden van hem. Ook al is het nu 20 jaar geleden, hij heeft het onthouden. Een van de jongens hield er een dwarslaesie aan over. 'Jongens, stop ermee. Ik snap dat het leuk is, maar het is gevaarlijk. Mijn vriend heeft er een vreselijk ongeluk mee gehad. Ik snap dat jullie het niet snappen, maar ik pak de kruiwagen af.'

De training gaat verder, maar na afloop weten de jongens de kruiwagen weer uit het hok te halen. De trainer is al weg. Het is ontzettend grappig hoe de een de ander probeert uit de kruiwagen te wippen, en de andere jongens liggen dubbel van het lachen. Totdat er een ongelukkig valt. Hij kan niet meer opstaan, ook al roept hij 'het gaat wel hoor'. De ambulance komt erbij en in het ziekenhuis blijkt hij een gebroken wervel te hebben.

De trainer komt een dag later langs. Hij heeft gehoord van het ongeluk. Hij staat naast het bed en zegt niets. Ook de jongen zegt niets. De stilte spreekt. Niemand zegt 'ik zei het toch', en ook niet 'sorry'. Dat hoeft niet gezegd te worden. Het is de stilte van de geopende ogen, van iemand die ziet dat hij blind was. Iets als 'hoe kon het zijn dat ik dit niet zag?' De waarschuwing van de trainer, het verhaal erbij, het moedwillig negeren van wijze raad. Voor de jongen in het ziekenhuisbed een belangrijk moment in zijn leven.

Onze cultuur kent ook verhalen van advies en waarschuwing. Heb eerbied voor je ouders. Niet vreemdgaan. Niet begeren wat van een

ander is. Ze staan in de bijbel, maar ook in andere boeken en tradities komen ze voor. C.S. Lewis noemt dit de Tao, de wijsheid die dwars door alle culturen heen gaat en wordt overgeleverd van generatie op generatie.

'Onze cultuur kent ook verhalen van advies en waarschuwing'

De verhalen zijn te complex en te diep om af te doen als 'regels'. Het zijn de verhalen zelf die ze kracht verleent. In het geval van de bijbel zijn de verhalen de uitleg, de illustratie, de gedeelde ervaring. Die tellen zwaarder dan een mening, of een nieuw onderzoeksresultaat. Meningeën zijn vluchtig, en wetenschappelijke inzichten worden telkens weer bijgesteld, aangescherpt of ontkracht.

In de traditie van het CDA zijn de bijbelse waarheden vertaald naar uitgangspunten voor politiek. We zien dat als maatgevend, ook al is niet iedereen het daarmee eens. De bestuurder of afgevaardigde wordt soms weggehoond: 'Dat is die ouwe meuk die we bij het vuilnis hebben gezet.' Maar dat moet hem of haar niet kunnen schelen. Als we ze te lang negeren komen we namelijk ook bij zo'n moment als van de jongen in het ziekenhuis. Dat we terugkijken en alleen maar stil kunnen zijn. Niemand zal de behoefte hebben om te zeggen 'ik zei het toch?'. De stilte zegt genoeg: hoe hebben we zo blind kunnen zijn? •

In deze rubriek bespreken medewerkers van het Wetenschappelijk Instituut bij toerbeurt een actueel thema vanuit christendemocratisch perspectief

Reageren op dit artikel?
arjen.siegmann@wi.cda.nl